

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת נְשִׂיא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ט - חלק י"א

קונטרס 551

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אלה מקראי קודש

(ו) ספרי הזהר הקדוש נתן להשיג בכל רחבי העולם, ומביא
בסייעתא דשמיא תועלת גדולה לרבים !!!

חבל על דלית ליה מבוא לשער אשר לה' צדיקים יבואו בו, הוא זהר
הקדוש.

(ז) הצטרף לאלו

אשר משך השנים שעברו קנו ידיעה מקיפה בכל ספר הזהר הקדוש
עננים השיכים לחיי יום יום – מדי שבת בשבתו, ומדי מועד במועדו!

החכם עיניו בראשו!

אל תחמיץ הזדמנות יקרה זו!

(ח) האם יש לך די להשיב?

על שאלת הבית הדין של מעלה "עסקת בתורה?" – השעורים לכל יום
אינם ארכים ואפלו מי שיש לו שעור קבוע, לא יפריענו מלמודו! – בכל יום
יש אילו דקות ורגעים, זעיר שם וזעיר שם, אשר הולכים לריק, והפסד גדול
הוא אם ברגעים אלו יכולים להעשות בקי בכל ספר הזהר הקדוש, ועל ידי
זה תקים והגית בו יומם ולילה, ובמשך הזמן תרגיש בזה נעם מתיקות
התורה, בידעך: – שעל ידי נצול רגעים אלו משך שנה אחת, קנית כל
ספר הזהר הקדוש מנח בקופסא.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אלה מקראי קודש

(ט) זכר!

**כי אין לו להקדוש ברוך הוא קורת רוח בעולמו, אלא כאשר
עוסקים בחכמה זו!**

הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת
אחור ועכוב בגין בית מקדשנו ותפארתנו, כי כל דור שלא נבנה בית המקדש
בזמיו, הרי הוא כאלו נחרב בזמיו.

(הקדמת הרב חיים ויטאל לצף חיים)

(י) ידוע

גדל מעלת למוד ספר הזהר הקדוש בלשונם הקדוש של משה רבינו,
אליהו הנביא ורבי שמעון בן יוחאי וכל החברגא הקדושה זי"ע, שהספימו
עליהם מן השמים! ולשונם מסגל לישועות גדולות!!!

אם עדין לא הצטרפת ללומדי ספר הזהר

– הצטרף עכשו –

(יא) סימנא טבא!

**להתחיל הסדר ב"איזה יום" שרוצה בקבלה מחדש להתחילו
ולסימו בעזרת השם יתברך!**

והרוצה להתחיל מסכת או שאר למוד, אל יאמר: אמתין עד הפסח או
עד ראש חודש, כי כל הימים ועתים יפים לתורה ולהתחיל במצוות ולעסק
בתורה.

(ספר הפליאה – דבור המתחיל ועשה להדביק בדרכיהם הטובים)

בְּהַדָּר, דְּהָא אֲתַגְלִי לְכוּן מַה דְּלֵא אֲתַגְלִי לְכָל חֵילָא דְלַעֲיָלָא, (דף קמ"ד ע"ב) אֲבָל תָּא חֲזִי, דְּהָא כְּתִיב, (יהושע ו) בְּכֹרוֹ וַיִּסְדָּנָה וּבִצְעִירוֹ יֵצִיב דְלַתְיָהּ. וְכָל שְׁפָן דְּבָרְעוּ סָגִי וְתַקִּיף, אֲתַדְבָּקוּ נַפְשָׁתְהוֹן בְּשַׁעְתָּא דָּא דְאַתְנַסְבוּ. וְזָפָא חוּלְקִיָּהוֹן, דְּהָא בְּשָׁלִימוּתָא אֶסְתְּלֶקוּ. (דלא הוה כו לאינון דהוו קמנייהו, אמאי מיתו). תְּאֵנָא, בְּעוֹד דְאַתְגְּלִיין מְלִין, אֲתַרְגִּישוּ עֲלֵאִין וְתַתְּאִין, (דאינון רתיבין) וְקֵלָא אֲתַעַר בְּמֵאתָן וְחַמְשִׁין עֲלָמִין דְּהָא מְלִין עֲתִיקִין לְתַתָּא אֲתַגְּלִיין, וְעַד (נ"א ועוד) דְּאֵלִין מִתְבַּסְּמִן נִשְׁמַתִּיהוּ בְּאִינוֹן מְלִין, נִפְקָא נִשְׁמַתִּיהוּ בְּנִשְׁקָה, וְאַתְקַשְׁר בְּהָהוּא פְּרָסָא, וְנִטְלִין לְהוּ מְלֵאכִי עֲלֵאִי, וְסִלְקִין לוֹן לַעֲיָלָא. וְאִמַּי אֵלִין. מִשּׁוּם דְּעָאֵלוּ וְלֵא נִפְקוּ זְמָנָא אַחְרָא מִן קְדַמַּת דְּנָא, וְכִלְהוּ אַחְרֵינִי עָאֵלוּ וְנִפְקוּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, פְּמָה זְפָאָה חוּלְקִיָּהוֹן דְּהֵי תַלְתָּא, וְזָפָאָה חוּלְקִנָּא לְעֲלָמָא דְאַתִּי בְּגִין דָּא. נִפְקָא קֵלָא תְּנִינִיּוֹת וְאָמַר, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּינִי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים פְּלִכֶם הַיּוֹם. קָמוּ וְאִזְלוּ. בְּכָל אֲתַר דְּהוּ מִסְתְּפְלִי סְלִיק רִיחִין. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁמַע מִינָּה, דְּעֲלָמָא מִתְבָּרַךְ בְּגִין. וְהוּ נְהִירִין אֲנַפּוּי דְכִלְהוּ, וְלֵא הוּ יִכְלִין בְּנִי עֲלָמָא לְאַסְתְּפֵלָא בְּהוּ.

תְּאֵנָא, עֲשֵׂרָה עָאֵלוּ, וְשַׁבַּע נִפְקוּ, וְהוּ חַדִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן. וְרַבִּי אַבָּא עֲצִיב. יוֹמָא חַד הָוָה יִתִּיב רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אַבָּא עַמִּיה, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מְלָה, וְחִמּוּ לְאֵלִין תַּלְתָּא דְּהוּ מִיִּתִּין לְהוֹן מְלֵאכִין עֲלֵאִין, וּמִחֲזִיין לְהוּ גְּנִיזִין וְאֲדָרִין דְּלַעֲיָלָא, בְּגִין יְקָרָא דְלַהוֹן. וְהוּ עֵיילִי לוֹן בְּטוּרִי דְאַפְרָסְמוֹנָא דְכָּיָא. נַח דְּעַתִּיה דְּרַבִּי אַבָּא.

תְּאֵנָא, מַהֲהוּא יוֹמָא לֹא אַעֲדוּ חֲבַרְיָא מִבֵּי רַבִּי שְׁמַעוֹן. וְכַד הָוָה רַבִּי שְׁמַעוֹן מְגַלָּה רִזִּין, לֹא מִשְׁתַּפְּחִין תַּמָּן אֶלָּא אִינוּן. וְהוּ קֵאֲרִי לְהוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁבַעָה אָנָן עֵינֵי יִי. דְּכְתִיב, (זכריה ד) שְׁבַעָה אֵלֶּה עֵינֵי יִי וְעַלְן אֲתַמַּר. אָמַר רַבִּי אַבָּא, אָנָן שִׁיתָא בּוֹצִינִי, דְּנַהֲרָאן מִשְׁבִּיעָאָה. אֲנָתְּ הוּא שְׁבִיעָאָה דְכֵלָּא. דְּהָא לִית קִיוּמָא לְשִׁיתָא, בְּרַ מִשְׁבִּיעָאָה. דְּכֵלָּא תְלִי בְּשִׁבְעָאָה. רַבִּי יְהוּדָה קֵאֲרִי לִיה שַׁבַּת, דְּכֵלְהוּ שִׁיתָא מְנִיָּה מִתְבָּרְכִין, דְּכְתִיב, (שמות כ) שַׁבַּת לִי, קֹדֶשׁ לִי, מַה שַׁבַּת לִי קֹדֶשׁ, אוּף רַבִּי שְׁמַעוֹן שַׁבַּת לִי קֹדֶשׁ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּוֹהֵנָא עַל הָהוּא חֲגִיר חֲרָצִין, מְאָרִיָּה דְשַׁעְרֵי, אִמַּאי לֹא אֲשַׁתְּכַח בְּבִי אֲדָרָא דִילָן, בְּזְמָנָא דְאַתְגְּלִיין מְלִין אֵלִין קְדִישִׁין. אֲדַהֲכִי, אֲתָא אֲלִיהוּ, וְתַלַּת קְטַפּוּרֵי נְהִירִין בְּאַנְפּוּי. אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, מְאִי טַעְמָא לֹא שְׂכִיחַ מִרְּבִירָא (ס"א בְּרַבְרָא) גְּלִיפָא דְמְאָרִיָּה, בְּיוֹמָא דְהַלּוּלָא.

אמר ליה, חייך רבי שבע יומין אתברירו קמיה קדשא בריך הוא, כל אינון דיתון וישתכחז עמיה, עד לא עיילתון בבי אדרא דלכון, ובעינא לאשתכחא, זמין קשיר בכתפוי (ס"א נ"ל שכן צריך לומר, ואנא הנה זמין תמן, ובעינא קמיה לאשתכחא, וברין קמיר בכתפוי) ולא יכילנא, דההוא יומא שדרני קדשא בריך הוא, למעבד נסין לרב המנונא סבא וחברוי, דאתמסרו בארמונא (ס"א בקרונא) דמלפא, וארחישנא להו בנסא, דרמינא להו כותלא דהיכלא דמלפא, ואתקטרו בקטרוי, דמיתו ארבעים וחמשה פרדשני ואפיקנא לרב המנונא וחברוי ורמינא (נ"א ואוליבנא) לון לבקעת אונו, ואשתזיבו. וזמינא קמייהו נהמא ומיאי, דלא אכלו תלתא יומין. וכל ההוא יומא לא בדילנא מנייהו.

וכר תבנא, אשפחנא פרסא דנטלו כל אינון סמכין, ותלת מן חבריאי עליה, ושאלנא לון. ואמרו חולקא דקודשא בריך הוא, מהלולא דרבי שמעון וחברוי. זפאה אנת רבי שמעון, וזפאה חולקא, וחולקא דאינון חבריאי דיתבין קמך. כמה דרגין אתתקנו לכון לעלמא דאתי. כמה בוצינין דנהורין זמינין לנהרא לכו.

ותא חזי, יומא דין בגינך אתעטרו חמשין כתרין לרבי פנחס בן יאיר חמוד. ואנא אזילנא עמיה בכל אינון נהרי דטורי דאפרסמונא דכנא, והוא בריר דוכתיה, ואתתקן. (ס"א ואנא הא חנונא דהא בריר וכו') אמר ליה, קטורין צדיקייא בקרטופא דעטרין, (דף קמ"ח ע"א) בריש ירחי ובזמני ושפתי, יתיר מפל שאר יומין.

אמר ליה, ואף כל אינון דלבר, דכתיב, (ישעיה סו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו וגו'. אי אלין אתיין, כל שפן צדיקייא. מדי חדש בחדשו, למה. משום דמתעטרי אבהתא רתיכא קדישא. ומדי שבת בשבתו, דמתעטר שביעאה דכל אינון שיתא יומין, דכתיב, (בראשית ב) ויברך אלהים את יום השביעי וגו'.

ואנת הוא רבי שמעון, שביעאה דשיתא, תהא מתעטר ומתקדש יתיר מפלא. ותלת עדונין דמשתכחין בשביעאה, זמינין חבריאי אלין צדיקייא לאתעדנא בגינך לעלמא דאתי. וכתיב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג לקדוש יי מכוּבד. מאן הוא קדוש יי. דא רבי שמעון בן יוחאי, דאקרי מכוּבד בעלמא דין, ובעלמא דאתי. עד כאן האדרא קדישא רבא.

דְּבַר אֵל אֶהְרֵן וְאֵל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִּבְרְכוּ וְגו' (במדבר ו') רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים ap) וְחֶסֶד עֲלֵם עַל יְרֵאָיו וְצַדִּיקָתוֹ לִבְנֵי לִבְנֵי בָנִים. כִּמְהָ גְדוּלָּה הִירָאָה לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁבִּכְלָל הִירָאָה עֲנוּהָ, וּבִכְלָל הָעֲנוּהָ חֲסִידוֹת. נִמְצָא שֶׁכָּל מִי שֵׁישׁ בּוֹ יֵרָאֵת חֲטָא, יִשְׁנֶנּוּ בְּכָלֹן וּמִי שֶׁאֵינּוּ יֵרָא שָׁמַיִם, אֵין בּוֹ לֹא עֲנוּהָ וְלֹא חֲסִידוֹת.

דְּבַר אֵל אֶהְרֵן וְאֵל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִּבְרְכוּ וְגו'. רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים ap) וְחֶסֶד ה' מְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם עַל יְרֵאָיו וְצַדִּיקָתוֹ לִבְנֵי בָנִים. כִּמְהָ גְדוּלָּה הִירָאָה לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁבִּכְלָל הִירָאָה עֲנוּהָ, וּבִכְלָל הָעֲנוּהָ חֲסִידוֹת. נִמְצָא שֶׁכָּל מִי שֵׁישׁ בּוֹ יֵרָאֵת חֲטָא, יִשְׁנֶנּוּ בְּכָלֹן. וּמִי שֶׁאֵינּוּ יֵרָא שָׁמַיִם, אֵין בּוֹ לֹא עֲנוּהָ וְלֹא חֲסִידוֹת.

רעיא מהימנא

פְּקוּדָא (כ"ב) דָּא לְבָרְכָא כְּהֵנָּה נִת עֲמָא בְּכָל יוֹמָא, בְּזִקְפֵי וְדָאָצְבָעוּן. וּלְבָרְכָא בְּרַכְתָּא בְּכָל יוֹמָא, לֹא שְׂמַתְפַּחָא בְּרַכְאָן עֵילָא וּתְמָא. דְּהָא אֲצַבְעָאן קַיְמִין בְּרִזָּא עֲלֵאָה, חֲמִשׁ גּוֹ חֲמִשׁ. חֲמִשׁ דִּימִינָא, וְחֲמִשׁ דְּשִׁמְאָלָא. חֲמִשׁ דִּימִינָא, אֵינּוּן שְׂבַחָא יִתִּירָא עַל אֵינּוּן דְּשִׁמְאָלָא, בְּגִין דְּהָא יִמִּינָא אֵית לִיהָ שְׂבַחָא וְיִתִּירָא עַל שִׁמְאָלָא. וְעַל דָּא בְּבִרְכְתָּא דְקָא בְּרִיךְ כְּהֵנָּה נִת עֲמָא, אֲצַטְרִיף לְזַקְפָּא יִמִּינָא עַל שִׁמְאָלָא. וְלַעֲיִינָא בְּעֵינָא טְבָא.

מְצוּהָ (כ"ב) זוֹ לְבָרְךָ הִכְהֵן אֶת הָעָם בְּכָל יוֹם בְּזִקְפוֹת הָאֲצַבְעוֹת, וּלְבָרְךָ בְּרַכָּה בְּכָל יוֹם, לְהַמְצִיא בְּרִכוֹת מַעֲלָה וּמַטָּה. שְׁהִירֵי הָאֲצַבְעוֹת עוֹמְדוֹת כְּסוּד עֲלִיּוֹן, חֲמִשׁ תוֹף חֲמִשׁ. חֲמִשׁ שֵׁל תִּימִין וְחֲמִשׁ שֵׁל שְׂמָאל. חֲמִשׁ שֵׁל תִּימִין הֵן שְׂבַח יוֹתֵר עַל אוֹתָן שֵׁל שְׂמָאל, מִשּׁוּם שִׁימִין זוֹ יֵשׁ לָהּ שְׂבַח יוֹתֵר עַל שְׂמָאל. וְעַל זֶה בְּבִרְכָּה שֶׁבְּבָרְךָ הִכְהֵן אֶת הָעָם, צְרִיף לְזַקֵּף יָמִין עַל שְׂמָאל וְלַעֲיִן בְּעֵין טוֹבָה.

וְכַד פְּרִישׁ יְדֵי כְּהֵנָּה, שְׂכִינְתָּא שְׂרִיא עַל אֵינּוּן אֲצַבְעָאן, דְּהָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִסְתַּבְּחַם עֲמִיהָ דְכְּהֵנָּה בְּאֵינּוּן בְּרַכְאָן. וְיִשְׂרָאֵל מִתְבָּרְכִין מִתְרִין סְטָרִין מְעֵילָא וּתְמָא. מְעֵילָא, שְׂכִינְתָּא דְשְׂרִיא עַל אֵינּוּן אֲצַבְעָאן, וְכְּהֵנָּה דְקָא מְבָרְךָ.

וּבְשִׁפּוּרֵשׁ הִכְהֵן אֶת יְדֵיו, הַשְׂכִּינָה שׁוֹרָה עַל אוֹתָן הָאֲצַבְעוֹת, שְׁהִירֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִסְפִּים עִם הִכְהֵן בְּאוֹתָן בְּרִכוֹת. וְיִשְׂרָאֵל מִתְבָּרְכִים מִשְׁנֵי צְדָדִים - מִלְּמַעְלָה וּמִלְּמַטָּה. מִלְּמַעְלָה - הַשְׂכִּינָה שְׁשׁוּרָה עַל אוֹתָן אֲצַבְעוֹת, וְהִכְהֵן שְׂמָבְרָךְ.

תָּא חֲזִי, מַלְיִן דְקָא עֲבָדִי, מִתְעַרְיִן מַלְיִן לְעֵילָא. כְּגוּוֹנָא דָּא בְּפִרְשׁוֹ דְאֲצַבְעוֹן דְכְּהֵנָּה לְתַתָּא, אִתְעַרַת שְׂכִינְתָּא לְמִיתִי וּלְשְׂרִיא עֲלוֹן. וְכֵן כִּמְהָ מַלְיִן אֵינּוּן בְּעֲלָמָא, דְּמִתְעַרְיִן מַלְיִן לְעֵילָא. דְּהָא בְּאִתְעַרוּתָא דְלְתַתָּא, אִתְעַרַת חֵילָא אִתְרָא לְעֵילָא. וְהָא אוּקִימִנָּא כְּכִמְהָ דּוּכְתִי. וְהֵינּוּ טַעְמָא דְלוּלָב, וְהֵינּוּ טַעְמָא דְשׁוֹפָר. וְכִמְהָ אֵינּוּן בְּהָאֵי גּוּוֹנָא עֶשֶׂר אֲצַבְעוֹן, מִתְעַרְיִ שְׂכִינְתָּא לְשְׂרִיא עֲלִיּוֹהּ. מִתְעַרְי עֶשֶׂר דְּרִגְיִן אִתְרַנִּין לְעֵילָא לְאַנְהָרָא, וְכִלְא בְּשַׁעְתָּא חֲדָא.

בְּאֵי רָאָה, דְּבָרִים שְׁעוֹשִׂים, מְעוֹרְרִים דְּבָרִים לְמַעְלָה. כְּמוֹ זֶה בְּפִרְיֵשׁ אֲצַבְעוֹת הִכְהֵן לְמַטָּה, מִתְעוֹרְרַת הַשְׂכִּינָה לְבָא וּלְשׁוֹרָת עֲלִיּוֹ. וְכֵן כִּמְהָ דְּבָרִים הֵם בְּעוֹלָם שְׂמַעוֹרְרִים דְּבָרִים לְמַעְלָה, שְׁהִירֵי בְּהִתְעוֹרְרוֹת שְׁלִמְטָה מִתְעוֹרְרַת פַּח אַחַר לְמַעְלָה, וְזֶה בְּאֵרְנֵי כְּכִמְהָ מְקוּמוֹת. וְהֵינּוּ טַעַם הַלוּלָב וְהֵינּוּ טַעַם הַשׁוֹפָר. וְכִמְהָ הֵם בְּגוּוֹן זֶה עֶשֶׂר אֲצַבְעוֹת מְעוֹרְרוֹת הַשְׂכִּינָה לְשׁוֹרָת עֲלִיּוֹן. מִתְעוֹרְרוֹת עֶשֶׂר מַעֲלוֹת אַחֲרוֹת לְהָאִיר, וְהַכֵּל בְּשַׁעָה אַחַת.

טַעַם הַשׁוֹפָר. וְכִמְהָ הֵם בְּגוּוֹן זֶה עֶשֶׂר אֲצַבְעוֹת מְעוֹרְרוֹת הַשְׂכִּינָה לְשׁוֹרָת עֲלִיּוֹן. מִתְעוֹרְרוֹת עֶשֶׂר מַעֲלוֹת אַחֲרוֹת לְהָאִיר, וְהַכֵּל בְּשַׁעָה אַחַת.

ועל דא, אסיר ליה לבר נש לזקפא אצבעאן בזקיפו
למגנא, אלא בצלותא, ובכרפאן, ובשמא דקודשא
ברוך הוא. והא אוקימנא, דאינון אתערין דשמא קדישא,
ורזא דמהימנותא. זקיפו דאצבעאן, ממנן בההיא זקיפו
דלהון, עשרה שליטין, כמה דאוקמיה. וכהנא בעי
לברכא בעינא טבא, באסתפמותא דשכינתא, כמה
דאתמר.

בההיא שעתא דברכתא דא נפקא מפומיה דכהנא, אינון
שתין אתוון, נפקין וטסין ברקיעא, וממנן שתין
ברכבין, על כל את ואת. וכלהו אודן על כל אליו ברכאן.
מאי טעמא שתין אתוון בברכאן אליו. בגין דישראל שתין
רבו אינון, ורזא דשתין רבוא קיימין בעלמא, וכל חד
וחד איהו חד (רבו).

באותה שעה שברכה זו יוצאת
מפי הכהן, אותן ששים אותיות
יוצאות וטסות ברקיע, וממנים
ששים גדולים על כל אות ואות,
וכלם מודים על כל הברכות
הללו. מה הטעם ששים אותיות
בברכות הללו? משום שישראל
הם ששים רבוא, וסוד ששים
רבוא עומדים בעולם, וכל אחד
ואחד הוא (רבו) אחד.

שמא קדישא דנפקא מהאי, סלקא לעילא, עד ההוא
כרסייא דלעילא. וכלא שכינתא עלאה, ושכינתא
דלתתא, אודן ככהנא באינון ברקאן, וכל אינון שתין
ממנן. ועל דא כתיב, ושמו את שמי על בני ישראל ואני
אברכם. וקדין קדשא ברוך הוא מברך לון לישראל.

השם הקדוש שיוצא מזה עולה
למעלה עד אותו הכפסא
שלמעלה. והכל, שכינה עליונה
ושכינה תחתונה, מודים לכהן
באותן הברכות ועל אותם ששים
ממנים. ועל זה כתוב, ושמו את
שמי על בני ישראל ואני אברכם.
ואז הקדוש ברוך הוא מברך את
ישראל. (ע"כ רע"א מהימנא).

האנא, מי שייצא מן היראה, ונתלבש בעונה,
עונה עדיף, ונכלל בכלהו. הדא הוא
דכתיב, (משלי כב) עקב עונה יראת יי. כל מי שיש
בו יראת שמים, זוכה לעונה. כל מי שיש בו
עונה, זוכה לחסידות. וכל מי שיש בו יראת
שמים, זוכה לכלם. לעונה, דכתיב עקב עונה
יראת יי. לחסידות, דכתיב וחסד יי מעולם
ועד עולם על יראיו.

רמדנו, מי שייצא מן היראה
ונתלבש בעונה - עונה עדיף,
ונכלל בכלם. זהו שכתוב (משלי
כח) עקב עונה יראת ה'. כל מי
שיש בו יראת שמים, זוכה
לעונה. כל מי שיש בו עונה, זוכה
לחסידות. וכל מי שיש בו יראת
שמים, זוכה לכלם. לעונה -
שכתוב עקב עונה יראת ה'.
לחסידות - שכתוב (תהלים ap) וחסד
ה' מעולם ועד עולם על יראיו.
רמדנו, כל אדם שיש בו חסידות,
נקרא מלאך ה' צבאות. זהו
שכתוב (מלאכי ב) כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו
מפיהו כי מלאך יי צבאות הוא. מפני מה זכה

האנא, כל אדם שיש בו חסידות, נקרא מלאך
(דף קמ"ה ע"ב) יי צבאות. הדא הוא דכתיב,
(מלאכי ב) כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו
מפיהו כי מלאך יי צבאות הוא. מפני מה זכה

שכתוב (מלאכי ב) כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא. מפני

מה זכה כהן להקרא מלאך ה' צבאות? אמר רבי יהודה, מה מלאך ה' צבאות כהן למעלה, אף כהן מלאך ה' צבאות למטה. וכי הוא מלאך ה' צבאות למעלה? (דניאל יב) זה מיכאל השר הגדול, שבא מחסד של מעלה, והוא כהן גדול של מעלה. כפיכך כהן גדול שלמטה נקרא מלאך ה' צבאות, משום שבא מצד החסד. מהו חסד? רחמים תוך רחמים. ומשום כך כהן לא נמצא מצד הדין. מה הטעם זכה כהן לחסד? בגלל היראה. והו שכתוב (תהלים קא) וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו.

מהו עולם ועולם? אמר רבי יצחק, כמו שהתקן בחדר הקדוש, עולם אחד, ועולם שנים. אמר רבי חייא, אם כך, מן העולם ועד העולם צריך לו להיות! אמר לו, שני עולמות הם, וחדרו להיות אחד. אמר רבי אלעזר לרבי יצחק, עד מתי תסתם דבריך? מן העולם ועד העולם כולל של סוד עליון, אדם שלמעלה ואדם שלמטה, והינו עולם ועולם. וכתוב? מי עולם, וכתוב שנות עולם, והרי פרשה בחדר הקדוש העליון.

ע"י יראיו - שכל מי שהוא ירא חטא, נקרא אדם. מתי? אמר רבי אלעזר, שיש בו יראה, ענוה, חסידות, כלל של הכל. אמר רבי יהודה, והרי שנינו, אדם כלל זכר ונקבה. אמר לו, ודאי כך זה בכלל של אדם, שמי שמתחבר זכר ונקבה, נקרא אדם, ואז ירא חטא. ולא עוד, אלא ששורה בו ענוה. ולא עוד, אלא ששורה בו חסד. ומי שלא נמצא זכר ונקבה, אין בו לא יראה ולא ענוה ולא חסידות. ומשום כך נקרא אדם כלל הכל. וכיון

כהן להקרא מלאך יי צבאות. אמר רבי יהודה, מה מלאך יי צבאות, כהן למעלה, אף כהן מלאך יי צבאות למטה.

ומאן הוא מלאך יי צבאות למעלה. זה מיכאל השר הגדול, דאתי מחסד של מעלה, והוא כהן גדול של מעלה, כפיכך, כהן גדול דלתתא, אקרי מלאך יי צבאות, משום דאתי מסטרא דחסד. מהו חסד. רחמי גו רחמי. ובגין כך, כהן לא אשתכח מסטרא דדינא. מאי טעמא זכה כהן לחסד, בגין היראה. הדין הוא דכתיב, (תהלים קא) וחסד יי מעולם ועד עולם על יראיו.

עולם ועולם מהו. אמר רבי יצחק כמה דאתתקן באדרא קדישא, עולם חד, ועולם תרי. אמר רבי חייא אי הכי מן העולם ועד העולם מיבעי ליה. אמר ליה, תרי עלמי ניהו. ואתהדרו לחד. אמר רבי אלעזר לרבי יצחק עד מתי תסתום דבריך. מן העולם ועד העולם, כללא דרזא עלאה, אדם דלעילא, ואדם דלתתא, והיינו עולם ועולם. וכתוב ימי עולם, וכתוב שנות עולם, והא אוקמוה באדרא קדישא עלאה.

ע"י יראיו, דכל מאן דאיהו דחיל חטאה, אקרי אדם. אימתי. אמר רבי אלעזר, דאית ביה יראה ענוה חסידות, כללא דכלא.

אמר רבי יהודה, והא תנינן אדם כללא דדכר ונקבא. אמר ליה ודאי הכי הוא, בכללא דאדם, דמאן דאתחבר דכר ונקבא, אקרי אדם, וכדין דחיל חטאן. ולא עוד אלא שריא ביה ענוה. ולא עוד אלא דשריא ביה חסד. ומאן דלא אשתכח דכר ונקבא, לא הו ביה לא יראה ולא ענוה ולא חסידות. ובגין כך אקרי אדם כללא דכלא, וכיון דאקרי אדם,

שנקרא אדם, שורה בו חסד, שכתוב (שם פט) אמרתי עולם חסד יבנה וגו'. ולא יכול להבנות אם לא נמצא זכר ונקבה.

וכתוב (תהלים ק) וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו. יראיו - כלל של אדם. דבר אחר וחסד ה' מעולם ועד עולם - אלה אותם פהנים שבאו מצד החסד, וירשו ירשה זו שירדה מעולם שלמעלה לעולם שלמטה. על יראיו - פהנים שלמטה, שכתוב (ויקרא טו) וכפר בעדו ובעד ביתו, להתפלל בכלל של אדם. (שם) וצדקתו לבני בנים, משום שזכה לבני בנים. אמר רבי יהודה, אם כן, מהו וצדקתו? וחסדו היה צריך לו להיות!

אמר רבי אלעזר, היינו סוד ששנינו בזאת, (בראשית ב) כי מאיש לקחה זאת. וכתוב לזאת יקרא אשה. וזאת נכללה באיש, שהינו חסד, וזאת נקבה. חסד זכר. ומשום כן זכר שבא מצד הלבן הזה, נקרא חסד. וזאת נקראת צדק, שבאה מצד אדם, ומשום כן נקראת אשה. והינו מה שכתוב וצדקתו. מה זה וצדקתו? צדקתו של חסד, בת זוגו, להתפשט זה בזה. ומשום כן למדנו, כל כהן שאין לו בת זוג, אסור בעבודה, שכתוב וכפר בעדו ובעד ביתו.

אמר רבי יצחק, משום שאין שכינה שורה במי שלא נשא אשה, וכהנים צריכים יותר מפל שאר העם להשרות בהם שכינה. וכיון ששורה בהם שכינה, שורה בהם חסד, ונקראים חסידים, וצריכים לברך את העם. זהו שכתוב (תהלים קמח) וחסידריך יברכוכה. וכתוב (דברים לג) תמיד ואוריך לאיש חסידך. ומשום אהרן ואל בניו לאמר פה תברכו. ומהו חסד, צריך לברך. ומשום כן כתוב, דבר אל

שרייה ביה חסד, דכתיב, (תהלים פט) אמרתי עולם חסד יבנה וגו'. ולא יכול לאתבנאה, אי לא אשתכח דכר ונקבא.

וכתוב וחסד יי מעולם ועד עולם על יראיו. יראיו כלל דאדם. דבר אחר וחסד יי מעולם ועד עולם, אלין אינון פהני דאתו מסטרא דחסד, ואחסינו אחסנא דא דנחית מעולם דלעילא לעולם דלתתא. על יראיו, פהני דלתתא, דכתיב, (ויקרא טו) וכפר בעדו ובעד ביתו לאתפללא בכללא דאדם. וצדקתו לבני בנים, משום דזכה לבני בנים. אמר רבי יהודה, אי הכי, מהו וצדקתו, וחסדו מיבעי ליה.

אמר רבי אלעזר, היינו רזא דתנינון בזאת, (בראשית ב) כי מאיש לקחה זאת. וכתוב (בראשית ב) לזאת יקרא אשה, וזאת אתפלילת באיש, דהיינו חסד, וזאת נוקבא. חסד דכר. ובגין כן דכר דאתי מסטרא דחונרא דא, אקרי חסד. וזאת אתקרי צדק, דאתיא מסטר סומקא. ובגין כן אקרי אשה. והיינו דכתיב וצדקתו, מאי וצדקתו. צדקתו דחסד, בת זוגו, דאתבסמא דא בדא. ובגין כן תנינון, כל כהן שאין לו בת זוג, אסור בעבודה, דכתיב וכפר בעדו ובעד ביתו.

אמר רבי יצחק, משום דלית שכינתא שריא, במאן דלא אנסיב, וכהני בעיין יתיר מפל שאר עמא, לאשרייה בהו שכינתא. וכיון דשרת בהו שכינתא, שריא בהו חסד, ואקרון חסידים. ובעיין לברכא עמא, הדא הוא דכתיב (תהלים קמה) וחסידריך יברכוכה. וכתוב, (דברים לג) תמיד ואוריך לאיש חסידך. ומשום דכהנא אקרי חסיד, פעי לברכא. ובגין כן פתיב, דבר אל אהרן ואל בניו לאמר פה תברכו. מאי

שכהן נקרא חסיד, צריך לברך. ומשום כן כתוב, דבר אל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בְּעִיר קְרָאקָא

סְפּוּר בְּהַמְשִׁכִּים

מִשְׁנֵי בְּעַלֵּי תְּשׁוּבָה בְּעִיר

קְרָאקָא

הספור שְׁקָרָה בְּזִמְנוֹ שֶׁהַ"מַּגְלָה עֲמָקוֹת" כִּהְיוּ כָּרֵב בְּעִיר קְרָאקָא. וּבִשְׂעוֹתָו זְעִזְעוּ אֶת הָעוֹלָם כְּלוּ, בְּמִיחָד אֶת יְהוּדֵי אֵירוֹפָּה.

ספור מְצִיאוֹתַי שְׁקָרָה לִפְנֵי 400 שָׁנָה לְעוֹרֵר עַל עֵינָיו הַפְּשׁוּרוֹת כְּמוֹכָא בְּזֵהָר הַקָּדוֹשׁ הַרְבֵּה פְּעָמִים, וּכְפִי שְׁעוֹרָרוּ גְדוּלֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהֶגְאָלָה מִתְּעַכְבֶּת מִפְּנֵי שְׁלֹא נִזְהָרִים מִמַּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת.

בְּעַל מַגְלָה עֲמָקוֹת

הֶגְאוֹן ר' נֶתָן נִטַע שְׁפִירָא נוֹלַד בְּשָׁנַת שִׁמ"ה. הוּא הָיָה נֶכְדוֹ שֶׁל ר' נֶתָן נִטַע שְׁפִירָא הַקּוֹדֵם, שֶׁכֵּהָן בְּרַבְּנוֹת בְּעִיר הוֹרוֹדְנָא וְחִבְרָ פְּרוֹשׁ עַל הַסְּפָר "שְׁעָרֵי דוֹרָא", וְגַם פְּרוֹשׁ עַל רַש"י עַל הַתּוֹרָה בְּשֵׁם "אֲמָרֵי שְׁפָר".

בְּשָׁנַת שִׁע"ז הִתְחִיל לִכְהֵן כְּרַבֵּה שֶׁל קְרָאקָא, שָׁם הִחְזִיק יְשִׁיבָה גְּדוֹלָה, וְעַל תַּלְמִידָיו הָרַבִּים נִמְנָה גַם הֶגְאוֹן ר' שְׁבָתִי כֵּהָן (הַש"ד). בְּנוֹסָף לְגֵאוֹנוֹתוֹ

בְּנִגְלָה הָיָה גַם מְפָרְסָם בְּתוֹרָה גָּאוֹן בְּתוֹרַת הַקְּבָלָה, וְיָדוּעַ כְּאִישׁ קָדוֹשׁ וְטָהוֹר.

חֲדוּשָׁיו עַל הַרִ"ף בְּשֵׁם "חֲדוּשֵׁי אֲנָשֵׁי שָׁם" מְדַפְּסִים בְּכָל הַשָּׁס"ם. אוֹלָם הוּא יָדוּעַ בְּעוֹלָם בְּעֵקֶר בְּגִלְל סְפָרוֹ "מַגְלָה עֲמָקוֹת",

